

Sygn. akt **III AUa 136/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer (spr.)

Sędziowie: SSA Ewa Cyran

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans

Protokolant: st.sekr. sąd. Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2015 r. w Poznaniu

sprawy **L. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 12 listopada 2014 r. sygn. akt VIII U 3045/14

o d d a l a apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer	SSA Ewa Cyran
-------------------------------------	-------------------------------	---------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 13 maja 2014 r., odmówił L. G. prawa do emerytury. Uzasadniając organ rentowy wskazał na to, że L. G. nie spełnił warunku wymaganego wieku oraz nie legitymuje się posiadaniem na dzień 31 grudnia 1998r. wymaganego 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Na skutek odwołania L. G. od powyższej decyzji Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 12 listopada 2014r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do emerytury przy obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych poczynając od dnia 20 czerwca 2014 roku.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

L. G. urodził się w dniu (...), a zatem wiek (...) lat ukończył z dniem (...)r. W dniu 24 czerwca 1972 r. odwołujący ukończył (...) Szkołę Zawodową we W. w zawodzie ślusarz mechanik.

Składając w dniu 30 czerwca 2003 r. wniosek o ustalenie kapitału początkowego odwołujący przedłożył m.in.:

- świadectwo pracy z dnia 16 sierpnia 1990 r. wystawione przez (...) Przedsiębiorstwo (...) w P. w treści którego wskazano, że odwołujący był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. Zakład Produkcyjny nr (...) w C. w okresie od dnia 5 stycznia 1977 r. do dnia 15 sierpnia 1990 r. i wykonywał prace na stanowisku ślusarza oraz ślusarza – spawacza,

- zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu sporządzone w dniu 2 marca 2005 r. przez Przedsiębiorstwo Usługowe(...) spółka cywilna na podstawie akt po (...) Przedsiębiorstwie (...) w P., w treści którego wskazano, że odwołujący był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. Zakład Produkcyjny nr (...) w C. w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 5 stycznia 1977 r. do dnia 15 sierpnia 1990 r. i wykonywał prace na stanowisku ślusarza oraz ślusarza – spawacza,

- kartę wynagrodzeń za rok 1986, obejmującą dane dotyczące uposażenia stałego odwołującego oraz wypłat jednorazowych, w treści której wskazano, że odwołujący był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku ślusarza,

- kartę zasiłkową, w treści której wskazano, że odwołujący pobierał zasiłek w okresie 2 – 4 stycznia 1990 r.

Decyzją z dnia 31 marca 2006 r. organ rentowy ustalił kapitał początkowy L. G. na dzień 1 stycznia 1999 r. Organ rentowy uwzględnił 29 lat 3 miesiące i 7 dni okresów składkowych oraz 10 dni okresów nieskładkowych.

W dniu 13 maja 2014 r. odwołujący złożył wniosek o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury i to z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Po analizie zgromadzonych dokumentów, decyzją z dnia 30 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił prawa do emerytury. W ocenie organu rentowego odwołujący nie legitymuje się wymaganym na dzień 1.01.1999r. 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach szczególnych. Zdaniem organu rentowego z przedłożonych dokumentów do akt emerytalnych oraz kapitału początkowego tj. świadectwa pracy z dnia 16 sierpnia 1990 r. oraz karty wynagrodzenia za 1986 rok wynikają stanowiska ślusarz – spawacz oraz ślusarz. Dokumenty te nie określają szczegółowo charakteru pracy tj. czy była to praca spawacza elektrycznego czy gazowego oraz kiedy faktycznie była wykonywana na stanowisku spawacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W dniu 5 stycznia 1977 r. została zawarta umowa o pracę pomiędzy odwołującym a Zakładem (...) w C. Gospodarstwo (...) na 7 dniowy okres próbny a po jego upływie na czas nieograniczony. W oparciu o powyższą umowę powierzono mu obowiązki ślusarza w Dziale (...), określając wymiar czasu pracy na 46 godzin.

W treści podania o przyjęcie do pracy z dnia 29 grudnia 1976 r. kierowanym do Dyrekcji Zakładu (...) w C. odwołujący wniósł o zatrudnienie go na stanowisku ślusarza. Nadto w treści skierowania wystawionego przez Urząd Miasta i Gminy S. w dniu 4 stycznia 1977 r. wskazano, że kieruje się go do pracy do Zakładu (...) w C. na wolne miejsce ślusarza. W kolejnych angażach wskazywano, że odwołujący zatrudniony jest na stanowisku ślusarza, po czym ślusarza – spawacza. Od maja 1979 roku powierzono mu obowiązki brygadzysty pracującego w D. M. - Energetycznym. Do jego obowiązków doszło prowadzenie brygady złożonej z 3 – 5 pacjentów, za co od lipca 1979 roku otrzymywał dodatek brygadzistowski.

Nadto w angażach sprzed 1987 roku wskazywano, że jest zatrudniony w Zakładzie (...) w C. Ośrodek (...), a w kolejnych - że pracuje w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P..

W świadectwie pracy z dnia 16 sierpnia 1990 r. wystawionym przez (...) Przedsiębiorstwo (...) w P. wskazano, że był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. Zakład Produkcyjny nr (...) w C. w okresie od dnia 5 stycznia 1977 r. do dnia 15 sierpnia 1990 r. i wykonywał prace na stanowisku ślusarza oraz ślusarza – spawacza.

Dodatkowo odwołujący miał zawartą umowę o pracę z Zakładem (...) w C. na stanowisko pracownika obsługi hydroforni. W okresie 20.03.1978 – 31.12.1981 pracę w kotłowni wykonywał w ilości 50 godzin miesięcznie, a w roku 1982 w ramach 1/4 etatu.

W okresie 14.10.1972 – 21.12.1976 odwołujący pracował w Kombinacie (...) N. w ramach umowy rządowej z dnia 25 maja 1971 r. zawartej pomiędzy NRD i PRL. W tym czasie L. G. zdobył uprawnienia spawacza, które zostały potwierdzone wystawioną w dniu 17 listopada 1976 r. książeczką spawacza nr (...), wydaną przez Centralny Instytut ds. (...) Spawalniczej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Pracodawcą odwołującego początkowo był Zakład (...) w C. Gospodarstwo (...). W wyniku reorganizacji - z dniem 1 stycznia 1987 r. – powstało (...) Przedsiębiorstwo (...) w P. (który kontynuował działalność Ośrodka (...)). Akta osobowe pracowników Gospodarstwa po reorganizacji zostały przekazane do Przedsiębiorstwa (...), a po jego likwidacji – do Przedsiębiorstwa Usługowego (...).

Gospodarstwo (...) było zakładem produkcyjnym, w którym pracowali, obok pracowników stałych, pacjenci Zakładu (...) w C.. Na terenie zakładu znajdowała się m.in. stolarnia, tokarnia, warsztat główny remontowo – budowlany, warsztat mechaniczny. Początkowo w Gospodarstwie zajmowano się produkcją opakowań z drewna, a warsztat ślusarski – dział Głównego Mechanika zajmował się utrzymaniem ruchu, konserwacją. W dziale Głównego Mechanika były stanowiska przeznaczone dla ślusarzy oraz ślusarzy – spawaczy. Od roku 1983 działalność produkcyjną rozszerzono na warsztat – początkowo produkowano tam jedynie wiaty, a od 1987 roku przyjmowano zlecenia na spawanie kotłowni, wymienników ciepła, balustrad, płotów.

W początkowym okresie zatrudnienia odwołujący pracował w warsztacie mechanicznym i wykonywał prace ślusarza, a następnie został przeniesiony do pracy na warsztacie głównym, gdzie powierzono mu prace ślusarza – spawacza. W tym czasie w Gospodarstwie było jedno stanowisko spawacza, obsadzone przez innego pracownika.

Od dnia 1 stycznia 1983 r. – w związku z odejściem jedyne go spawacza – odwołujący pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz. Nie był kierowany do innej pracy, w szczególności nie wykonywał czynności ślusarskich, zajmował się wyłącznie spawaniem balustrad, wiat, kotłowni, wymienników ciepła. Przygotowaniem elementów do spawania, w tym ich zestawieniem zajmowali się pomagający w Gospodarstwie pacjenci tworzący brygadę spawalniczą. Odwołujący otrzymywał mleko, a także dodatek pieniężny z tytułu wykonywania pracy na stanowisku spawacza, miał też sort mundurowy przewidziany dla spawaczy, inny niż ślusarzy.

W okresie od dnia 1 stycznia 1983 r. do dnia 15 sierpnia 1990 r. odwołujący w ramach etatu nie wykonywał żadnych innych czynności aniżeli prace spawalnicze. Zdarzało się natomiast, że w niedziele czy też dni świąteczne odwołujący pomagał w obsłudze kotłowni (w szczególności w zimie) albowiem posiadał uprawnienia pracownik dozoru energetycznego w zakresie urządzeń – kotły parowe i wodne, urządzenia odpylające.

Razem z odwołującym w Zakładzie (...) w C. a od 1987 roku w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. pracowali M. S. oraz C. K..

M. S. zatrudniony był w tym zakładzie pracy w okresie od dnia 1 sierpnia 1978 r. do dnia 30 czerwca 1988 r. kolejno na stanowiskach mistrza warsztatu mechanicznego, starszego majstra warsztatu mechanicznego, p.o. głównego mechanika. Świadek zajmował się utrzymaniem ruchu całego zakładu, a od 1983 roku nadzorował produkcję w warsztacie (głównie spawalniczą w zakresie balustrad i wiat). Świadek był bezpośrednim przełożonym odwołującego.

C. K. był zatrudniony w okresie od dnia 2 marca 1981 r. do dnia 31 marca 1987 r. i to na stanowisku tokarza.

Na zasadzie porozumienia stron i zakładów pracy odwołujący przeszedł z dniem 16 sierpnia 1990 r. z (...) Przedsiębiorstwa (...) do Zakładu (...) w C.. Powierzono mu tam stanowisko palacza w kotłowni parowej w pełnym wymiarze czasu pracy, którą świadczył do dnia wyrokowania.

Odwołujący przystąpił do OFE ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W okresie od dnia 2 stycznia 1990 r. do dnia 4 stycznia 1990 r. odwołujący pobierał zasiłek chorobowy.

Odwołujący nie korzystał dotąd z urlopów bezpłatnych, nie miał nieusprawiedliwionych nieobecności.

W oparciu o wyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie tego, czy odwołującemu przysługuje prawo do ubiegania się o emeryturę w obniżonym wieku z uwagi na pracę w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy wskazał, że przyznawanie emerytur dla osób urodzonych, tak jak odwołujący po 31.12.1948 r. reguluje art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Szczegółowe warunki przyznania prawa do wcześniejszej emerytury określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8, poz. 43 ze zm.), które zachowuje moc obowiązującą również pod rządami ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd Okręgowy wskazał, że bezsporne w niniejszej sprawie było, iż: odwołujący w dniu (...) r. ukończył(...) lat, odwołujący przystąpił do OFE ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, na dzień 01.01.1999 r. posiada okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat.

Sporne zaś w niniejszej sprawie pozostawało to, czy odwołujący - na dzień 1.01.1999r. - legitymował się 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy zaliczył do stażu pracy w tych warunkach okres jego zatrudnienia w Zakładzie (...) w C. na stanowisku palacza w wymiarze 8 lat 4 miesięcy i 16 dni tj. okres od dnia 16 sierpnia 1990 r. do dnia 15 listopada 1991 r. oraz okres od dnia 26 listopada 1991 r. do dnia 31 grudnia 1998 r.

Sąd Okręgowy wskazał, że w wykazie A Dział XIV pod poz. 12 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wymienione są prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym. Dodatkowo poszczególne stanowiska kwalifikowane do pracy w warunkach szczególnych – w odniesieniu do pracodawcy odwołującego - zostały wymienione w załączniku nr 1 zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej (Dz. Urz. MZ nr 8 poz. 40), i tak w dziale XIII pkt 1 ppkt 1 stanowisko palacz, a pkt 12 ppkt 1 i 2 spawacz elektryczny, spawacz gazowy.

Zdaniem Sądu Okręgowego po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w tym dowodu z zeznań świadków M. S. oraz C. K., można w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzić, że L. G. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach w okresie od dnia 1 stycznia 1983 r. do dnia 15 sierpnia 1990 r. jako spawacz będąc zatrudnionym najpierw w Gospodarstwie (...), po czym w (...) Przedsiębiorstwie (...). Świadczenie przesłuchani w niniejszej sprawie bezsprzecznie potwierdzili charakter prowadzonej przez zakład pracy działalności oraz warunki w jakich świadczona była praca przez odwołującego. Z uwagi na powyższe zasadne okazało się zaliczenie okresu zatrudnienia od dnia 1 stycznia 1983 r. w Zakładzie (...) w C. Gospodarstwo (...), a od dnia 1 stycznia 1987 r. do dnia 15 sierpnia 1990 r. w P. Przedsiębiorstwie (...) w P., kiedy to L. G. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy

jako spawacz. Po uwzględnieniu tego okresu można stwierdzić, że został spełniony ostatni z ustawowych wymogów tj. 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Termin początkowy powstania prawa do emerytury reguluje przepis art. 129 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach który stanowi, iż świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Odwołujący osiągnął wiek emerytalny w dniu 20 czerwca 2014r., stąd mimo złożenia wniosku o sporne świadczenie w dniu 13 maja 2014 r., prawo do emerytury nabył dopiero od dnia 20 czerwca 2014 r.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w wyroku.

Apelację od powołanego rozstrzygnięcia - w całości - wniósł organ rentowy, domagając się zmiany wyroku i oddalenia odwołania, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu. Apelujący zarzucał:

1. Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uprawnia do twierdzenia, że odwołujący wykonywał w okresie od 1 lipca 1988r. do 15 sierpnia 1990r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych,
2. Naruszenie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez przyznanie odwołującemu prawa do emerytury.

Odwołujący wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego i dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. P. na okoliczność pracy odwołującego w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Istotą niniejszej sprawy było ustalenie, czy odwołującemu przysługuje prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych - zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Na tej podstawie sporne było ustalenie, czy odwołujący spełnił warunek uzyskania wymaganego okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego błędny jest powołany w apelacji zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego art. 184 ust. 1 w ustawy o emeryturach i rentach z FUS, co skutkowało uznaniem, że odwołujący wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 184 ust. 1 - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 cyt. ustawy - za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Wiek emerytalny oraz rodzaje prac lub stanowisk i warunki uprawniające do świadczenia ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, czyli według rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W myśl § 4 ust.1 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący dla mężczyzn 60 lat, oraz ma wymagany okres zatrudnienia (25 lat dla mężczyzn) w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia Sądu I instancji, że odwołujący pracował w warunkach szczególnych w całym spornym okresie, tj. od 1 stycznia 1983r. do 15 sierpnia 1990 r. w charakterze spawacza - najpierw w Gospodarstwie (...), po czym w (...) Przedsiębiorstwie (...), jednakże z uwagi na zarzuty apelującego organu rentowego, a także wniosek odwołującego zawarty w odpowiedzi na apelację – Sąd II instancji postanowił uzupełnić postępowanie dowodowe, zgodnie z art. 382 k.p.c., na okoliczność charakteru wykonywanej przez odwołującego pracy w całym spornym okresie.

Organ rentowy zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. wskazywał bowiem, że z zeznań świadków przesłuchanych przed Sądem I instancji: M. S. i C. K., na podstawie których Sąd Okręgowy poczynił ustalenia odnośnie pracy wnioskodawcy w spornym okresie w warunkach szczególnych jako spawacz, wynikało, że nie pracowali z wnioskodawcą w całym spornym okresie, a tylko do 1987/88 r. Zdaniem organu rentowego – również z innych dowodów nie wynika, aby odwołujący pracował jako spawacz do 15 sierpnia 1990r.

Sąd Apelacyjny po uzupełnieniu postępowania dowodowego w oparciu o zeznania świadka A. P. ustalił, że odwołujący pracował w warunkach szczególnych jako spawacz w całym spornym okresie tj. od 1 stycznia 1983r. do 15 sierpnia 1990 r., a zatem także po 1988r. Świadek A. P. pracował wraz z odwołującym najpierw w Gospodarstwie (...), po czym w (...) Przedsiębiorstwie (...), przy czym świadek był tam zatrudniony dłużej niż odwołujący, bowiem od 1972r. do 2006r. Świadek potwierdził, że L. G. pracował jako spawacz w latach 1983r.-1990r. w pełnym wymiarze czasu pracy, ponieważ w okresie tym z uwagi na zwiększenie produkcji i brak innych pracowników z uprawnieniami spawalniczymi w zakładzie (w styczniu 1983r odszedł inny spawacz), to odwołujący wykonywał faktycznie pracę spawacza. Świadek widywał odwołującego przy pracach spawalniczych, bowiem pracował w tym samym zakładzie i wchodził na salę, gdzie pracował odwołujący.

Uwzględniając powyższy dowód z zeznań świadka A. P., a także dowody przeprowadzone przez Sąd I instancji, w tym dowody z zeznań wymienionych wyżej świadków i odwołującego można zatem ustalić, że wnioskodawca – mimo tego, że w świadectwie pracy i zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu określono jego stanowisko jako ślusarz – spawacz, to faktycznie od 1 stycznia 1983r. do 15 sierpnia 1990 r., pracował stale i w pełnym wymiarze jako spawacz i wykonywał tylko czynności spawalnicze, m.in. w związku z rozwojem zakładu i faktycznym brakiem w tym okresie innych spawaczy w przedmiotowym zakładzie oraz faktem, że odwołujący jako jedyny z pracowników posiadał wówczas wymagane uprawnienia spawalnicze.

W spornym okresie wnioskodawca pracował zatem stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz, tj. wykonywał pracę przy spawaniu - wymienioną w wykazie A Dział XIV poz. 12 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.).

W konsekwencji – wraz z uwzględnionym przez organ rentowy okresem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 8 lat 4 miesięcy i 16 dni – po zaliczeniu okresu od 1 stycznia 1983r. do 15 sierpnia 1990 r. - odwołujący wykazał wymagane co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Reasumując - wobec wykazania przez odwołującego spornej przesłanki 15 lat pracy w warunkach szczególnych, Sąd Okręgowy prawidłowo zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Z tych wszystkich względów, uznając zarzuty pozwanego za bezzasadne, należało apelację oddalić - na podstawie art. 385 k.p.c.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer	SSA Ewa Cyran
-------------------------------------	-------------------------------	---------------